

Hlava

Mario
Hanáček

na špalku

E-KNIHY
JEDOU

Hlava na špalku

Mario Hanáček Jan Samec

Hlava na špalku

Mario Hanáček
/básně a nebásně

Jan Samec
/obrazy

© texty Mario Hanáček, 2020
© obrazy Jan Samec, 2020
ISBN 978-80-7644-453-9

Kmotři knihy

JIŘÍ SUCHÝ

Dívám se na listy papíru a čtu.

Dočetl jsem a verše, které vytvořil pan Mario Hanáček, mi pak pokynuly na souhlas – můžu prý s klidným svědomím napsat pár řádek do jeho nové knížky. Uposlechl jsem a píšu:

Mario Hanáček odvádí poctivou práci, jaká se očekává od českého básníka, a já mu za to děkuji. A přeji jeho nové knížce, aby potěšila další vnímavé čtenáře. A jsem přesvědčen, že se jí to podaří.

Jiří Suchý /čtenář a komediant/

RADIM UZEL

Člověk milující poezii nemusí být básníkem, stejně jako člověk milující obrazy nemusí být malířem. Já se k milovníkům poezie i obrazů nadšeně hlásím a tato láska se stává s přibývajícimi léty stále více intenzivní. Obraz jsem nikdy nenamaloval žádný a první, bohužel také poslední, báseň jsem stvořil před více než šedesáti lety. K prospěchu lidstva je toto mé dílo dávno ztraceno. Básníkem prý se člověk rodí, zatímco řečníkem se stává.

Horatius kdysi řekl, že básníci chtějí buď prospět nebo pobavit. Existují však vzácní básníci, kterým se daří obé. Myslím, že mezi ně patří i Mario Hanáček. Dobře na duši mi bylo při četbě jeho „Hlavy na špalku“. Je to už třetí básnickova sbírka, a ačkoliv se nemohu považovat za znalce, troufám si konstatovat, že Mario Hanáček zraje. Nejen k laureátství, to už se dnes nenosí. Zraje k pověstnému vavřínovému věnci. Přečtěte si „Hlavu na špalku“! A jak se to u dobré poezie sluší, každou báseň nejméně třikrát a potřetí hodně pomalu. A stejně jako mně vám bude dobře na duši.

Radim Uzel

Kmotři knihy

PAVEL HEJDUK

Čtu tvoji novou sbírku básní a... ani jsem nemusel dočíst až k tvému závěrečnému slovu. Už dávno jsem pochopil, o čem píšeš ... *když při psaní setřásám slova do srozumitelné formy, snažím se v textech připomínat čtenářům hodnoty, které se dnes už příliš nenesí a mít na paměti, že jsme tváří všech, kteří tu byli před námi...* Jsi vypravěč příběhů. Tvoje poezie je absolutní reálno. Čím poetičtější, tím pravdivější. Tím, že vyslovuješ soud o světě, tím nám ukazuješ i svůj vlastní svět. Odemykáš nám dveře do nebe i pekla. Přesto ale vidíš před sebou nekonečné štěstí. Necháváš nás prožít na svých slovech i naše příběhy, tím, že rozkmitáváš a vydáváš obdivuhodné tóny svými verši. Na nás necháváš, jak s tvými slovy „naložit“ tak, abychom si každý za sebe zvolili to, co přetrvává.

Ilustrace Jana Samce, se kterým jste nad tvými knihami vytvořili už dávno sehraný team, nejsou konkrétními popisy ilustracemi básní. Jsou výtvarnou „hudbou“, kterou znám z jeho obrazů a která i na malé ploše dokáže „ozvučit“ tvé verše.

Dovol mi, abych závěrem použil některá slova, rýmy z básně Maminko, která je součástí této nové sbírky a poskládal z nich i moje vyznání tvým básním.

*Přicházíš se svojí poezií,
i když je těžko na duši,
s douškem hojivých slov,
s vzácnými korálky dobrých rad,
letnými pohlazeními
pro všední malé chvílky,
tak nám drahé.*

Děkuji Ti za to...

Pavel Hejduk /spisovatel, výtvarný teoretik/

Kmotři knihy

KAREL VÁGNER

Jako zamilovaný kluk jsem byl poblázněn sbírkou Konstantina Biebla „S lodí, jež dováží čaj a kávu“. Naskočil jsem potom do muzikantského života a poezie létala kolem mne, aniž by mě nějak zvlášť zasáhla. Až teď, když jsem se setkal s básněmi Mario Hanáčka, oslovila mne poezie znova. Asi proto, že kromě lásky a krásy řeší ve svých verších i problémy naší doby. Nenásilně nám nastavuje kritické zrcadlo v textech „Na cestě do pravěku“ nebo „Sedm smrtelných hříchů“ a „Spravedlnost“. Velmi mne potěšily básně z mého světa „Malá klavíristka“ a příběhy staré kytary. Zcela netradiční, možná i premiérová, je poezie s krimi motivem v „Tajemství starého domu“. Nechybí ani štipulavý humor jako je třeba „Zubařské inferno“. Mimořádnou kvalitu celé sbírky umocňují hluboce lidská zamyšlení „Maminko“ a „Docela běžný příběh“.

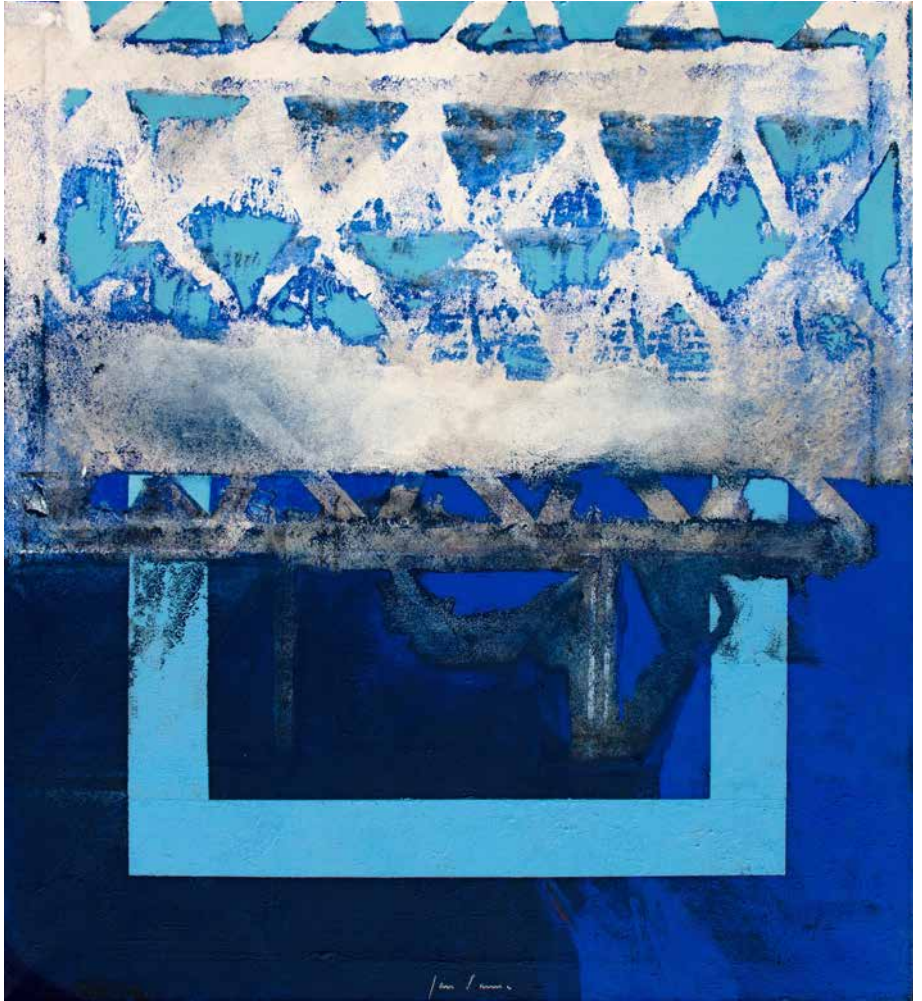
Proto bych chtěl knize „Hlava na špalku“ popřát šťastnou cestu do vašich knihovniček.

Váš **Karel Vágner**

VADIM PETROV

V květnu 2019 mě požádal můj synovec Jan Samec, abych v pražské Viole doprovodil představení básnické knihy CESTA DO HLAVY. Tuto druhotinu Mario Hanáčka totiž ilustroval a pamatoval si, jak jsem v této „zlaté kapliče poezie“ Divadle Viola v sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století účinkoval prakticky se všemi umělci, kteří dnes Violu zdobí již jen na fotografiích... Přiznám se, že i z určité nostalgie zaimprovizovat na klavír jsem po chvíli váhání vyhověl, a měl jsem ze společného vystoupení hezký pocit. Celý večer s přednesem Lucie Domesové, Jiřího Štěpničky, Petra Jančaříka a také samotného autora mě potěšil a byl jsem rád, že má hudba přispěla k neformální a krásné atmosféře večera. Navíc mě neobvyklá poezie Mario Hanáčka opravdu zaujala, proto jsem zvědav, co bude obsahovat další kniha. Věřím, že opětovná spolupráce obou autorů již na třetí knize bude zase úspěšná, a k tomu jim držím palce.

Váš **Vadim Petrov**

Dej si štronzo

*„Na chvíli se zastav,
projdi zpět časem,
navlékni korálky života
v náhrdelník, který zdobí, či ne
Možná, že ti poradí,
až zase půjdeš dopředu,
kde šlapeš a po čem,
kudy jít a nezabloudit.“*

Maminko

Vracím se k tobě v čase,
třeba jen tak tiše posedět,
vnímat tu jímavou starost o nás,
netušíc sbírat tvá stará moudra,
vidět, jak umíš špatnosti překročit
a odpustit i věci, co se nevyperou.

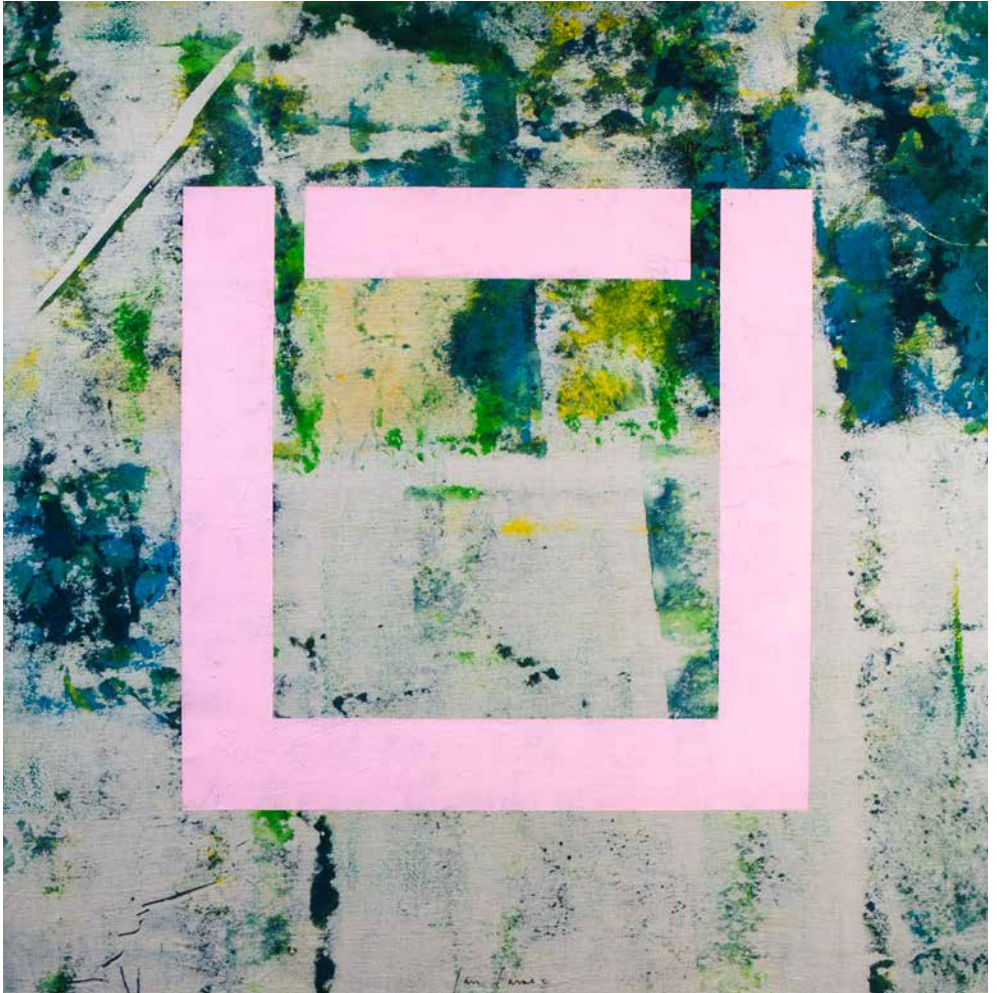
Přicházím, když je těžko na duši,
pro doušek tvých hojivých slov,
vzácné korálky dobrých rad,
letmá pohlazení jako za mala,
samozřejmost vůní všech dobrůtek,
pro všední malé chvílky, tak mi drahé.

Rád pozoruji tvé nedočkavé ruce,
plaše se dotýkající vnoučat vlásků,
když očima objímáš dětské radování.
To máš na tváři zář jak omalovánky,
i vrásky se ti mění na krásky stáří,
plné úsměvu, co ti tolik sluší.

V očích ti vidím poklid starých časů,
dojetí, s jakým mluvíš o dětství,
o rodičích, jako když je nakreslíš,
jak otevíráš album života celé rodiny,
černobílý němý film pro věrného diváka,
který ti rád pomáhá obracet stránky.

Přišlo podzimu listí a zbarvilo zem i vlas,
tvůj krok se už potřebuje nadechnout
a tvé oči jsou často někde na výletě.
Do svého obrazu lásku jsi vtiskla,
jdou tam zástupy mých vzpomínek
a chtěl bych ti říct, jsi tu pro mne napořád.

Děkuji, maminko.

Jaro naději

Ranního sluníčka pozdrav rozhodil spršku paprsků,
nakoukl okénkem, kde mladá dívka objímala peří,
jehličkami pozlaceného tepla ji zlehýnka pošimral
a s pavoučkem na bavlne její svetřík snů rozpáral.

A už jaro dveře otevírá, dává zaznít lučnímu chóru,
posílá mokré pozvání k brouzdání v korálcích rosy
a poštovním větříkem po březovém lístku přání přináší,
mladíka, co okolo chodí a něžná slovíčka marně hledá.

Když teď společně věty skládají, do tvarů co hladí,
na vlnkách srdce nechají se unášet jara mámením,
v hájenství lavičky, mnoha zamilovaných nápisů,
s příběhy, které ve vzpomínkách ani čas nerozpustí.

Vůbec nevnímají plejádu všech vůní a barev louky,
jako by jen chtěli uchopit napořád svou novou roli,
když se jejich prsty plaše dotýkají prvního vzrušení
a oči natačí film, kde je na konci čeká první polibek.

Léto života

Vzduchu tetelení vytvářelo přelud živých obrazů
a ulice jako by se stala nekončící výstavní galerií,
která si přivlastnila slavné Goghovy barvy léta,
z nichž poskládala symfonii květů plnou slunce.

Mladý muž s malířskou paletou a očima v krajině
pátral po příslibu zajímavého tématu horkého dne,
když jeho pozornost upoutal smích vodních radostí,
plný ženského toužení a odhalené přitažlivosti.

Ten dráždivě vzácný okamžik chce na plátně uchovat,
do rychlých tahů štětce vkládá černovlasou výzvu,
dolů k rámu, trochu majetnický, přidá i kousek sebe,
a když odstoupí, aby dílo pohladil, ona stojí vedle něj.

Zatím co se výskot ostatních rozutekl až do ticha,
malíř a kráska začali doplňovat tu galerii obrazů,
těkavé chvíle prožívali, malovali, jak je čas měnil,
a v očích natáčeli film, kde je láska i všední dny.